

at den Regel, at han skal drive Eiendommen og afgive Overskudet af Driften til Udlægshaveren, maaske kan være gjældende der, tror jeg ganske vist, at det helt Modsatte vil være Tilfældet paa Landet. Hvad nu Fogdens Forhold angaar — lad os blive ved Kjøbenhavn — hvorledes skal han da faae en saadan Mand til at drive en Eiendom, thi Panthaveren synes nu maaske ikke om ham. Derimod er det Naturlige dog, at Panthaveren, naar han tager en Eiendom til brugeligt Pant, er den, der er bedst i Stand til at kunne faae Noget ud af den. Derjom han derimod skal være given i Vold til en ham aldeles ubekjendt Trediemand, er det en risicant Sag. Jeg tror, det vilde være klogere at blive ved Forholdene, saaledes som de ere for Diebliffet. Selv om det kunde gaa an i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, tror jeg, at det er en fuldstændig Misforstaaelse, naar der for Landets Vedkommende skal være Tale om, at en Eiendom skal overgives til en Bestyrer, og at det vilde faae et godt Udfald. § 48 siger jo, at hvor der er gjort Udlæg i en Eiendom og tillige i dens Frugter og Indtægter, har Fogden at overgive Administrationen af vedkommende Eiendom til en af ham valgt Bestyrer; men det er jo omtrent altid Tilfældet, at en Panthaver tillige har Pant i Frugter og Indtægter, altsaa skal Fogden ved et hvert eneste Udlæg indsette en Bestyrer; men naar vi saa sammenligne det med de Regler, der ere fattede for Auktionsforvalteren i de tidligere Paragrafer, vil der jo derved umaadelig let fremkomme Kollisioner. Fogden indsetter en Bestyrer, men ifølge § 21 og de følgende Paragrafer er det Auktionsforvalteren, der skal være den raadende, saa jeg tror rigtignok, at der vil fremkomme adskillige Vanstueligheder. Hertil kommer yderligere, at der staar i 2det Stykke af § 48, at forsaavidt Eiendommens Bestyrelse maatte give Understud, hester Rekvirenten derfor. Sa, men hvis det er en Eiendom paa Landet, hvori der bliver gjort Udlæg, vil den i Reglen være i en saadan Tilstand, at den ikke kan give Understud; det Første, der er Tale om i Kreditors Interesse, er, at han maa pæde nogle Penge til, for at Eiendommen ikke helt skal gaa i Stykker; men naar han skal det, saa er det ikke den bedste og sikreste Maade for ham, at han skal give Pengene i Hænderne paa en Bestyrer og saa lade denne arrangere sig, som han vil. Jeg tror ikke, at det vil være en praktisk Fremgangsmaade, navnlig saaledes som Landteendomsforholdene ere for Diebliffet. De ere jo saa usikre og saa vakkende, at man almindeligt ser, at naar en

Eiendom er stillet til Auktion, bliver det endogaa første Prioritetshaver, der maa overtage den, fordi der ikke bliver budt Noget paa den, og naar Forholdene ere saa ubelaglige for Diebliffet, tror jeg, at det er meget betænkeligt at røre ved dem paa den Maade, som er fset her i Forslagets fjerde Udsnit. Jeg vil for mit Vedkommende henstille til det eventuelle Udvalg og til den høitærede Minister, om ikke hele fjerde Stykke hellere for Diebliffet maatte gaa ud. Jeg tror, man vilde undgaa mange uheldige Forhold derved, jeg vil nu ikke tale om et Punkt, som ikke særlig vedkommer dette, nemlig, at hvor der saaledes skal indsættes Bestyrer paa en Eiendom, der vil den stakkels Debitor med Familie blive fjørt ud øieblikkelig, medens Kreditor tidt arrangerer sig saaledes, at Debitor indtil videre under Kreditors Tilsyn faar Lov til at blive siddende og arbejde der. Som sagt, jeg skal ikke nærmere komme ind paa disse Enkeltheder; der kunde tales Meget om dem; men jeg skal kun tilføje mig at gjøre den Henstilling, som jeg gjorde.

Th. Nielsen: Det Lovforslag, som her foreligger, er jo, som det hedder i Motiverne, foranlediget ved, at et Andragende fra de samvirkende Landboforeninger af Følkestinget blev henvist til Justitsministeren i sidste Samling. At de samvirkende Landboforeninger her paa Sjælland netop have taget sig af denne Sag, ligger vel særlig i, at man har set de Ulykker, der følge med, at Tvangsauktioner foregaa. Den ærede 3die Landssthingsmand for 2den Kreds (Schlegel) bemærkede, at det jo var i Alles Interesse, Panthaverens og Skyldnerens, at Eiendommen kom til at koste saa meget som muligt ved Tvangsauktionerne. Jeg er enig med ham i, at det er saa, men jeg vil tilføje, at der er Andre endnu, der have en lige saa stor Interesse. Interessen rækker i hvert Fald ud i videre Kredse, nemlig ud over hele den Omegn, hvor Tvangsauktionen foregaa. Det er vel ogsaa det, der for en ikke ringe Del har henledt Landboforeningernes Opmærksomhed paa, at det er Tvangsauktionerne, der bevirke, at Følksen hos Landmanden nedtrykkes i saa høi Grad, naar man ser, at ellers ret gode Gaarde, som for saa Nar siden have været i høi Pris, nu ere gaaede saaledes ned, at første Prioritetshaver ikke engang kan blive dækket, og at det er saaledes, er naturligvis for en Del begrundet i hele den Maade, hvorpaa Tvangsauktioner afholdes. Det er jo bekjendt nok, at det Beløb, som den paagjældende Kjøber faar Eiendommen tilflaaet for, kun er rent nomi-